

ΟΡΟΙ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ:

Ἐν Κωνσταντινουπόλει, (ἐτησίᾳ) Γρ.	40	ἐξάμηνος	25
Ταχυδρομικῶς »	54	»	30
Ἐξωτερικοῦ Φρ.	12	»	7

Τιμὴ τοῦ φύλλου Γρ. 1.

Εἰς τοὺς νέους συνδρομητὰς τῶν ὁποίων ἡ συνδρομὴ ἀρχίζει εἰς τὰς 3 φεβρουαρίου 1896 δίδεται δωρεὰν ἅμα τῇ πληρωμῇ τῆς συνδρομῆς αὐτῶν, τὸ εἰς τὰ φυλλάδια τῆς Α' Περιόδου ἐκδοθὲν μυθιστόρημα, ἀνατυπωθὲν εἰς μικρὸν σχῆμα, ἢ ἀντὶ **15** γρυσ. τὰ **13** διπλὰ φυλλάδια τῆς Α' Περιόδου δηλ. ὀγκώδους τόμος ἀπὸ 208 σελίδας.

Εἰς τοὺς κατὰ φυλλάδιον ἀγοραστὰς

τὸ μὲν μυθιστόρημα δίδεται ἀντὶ γρ. **3**. Ἡ δὲ Α' περίοδος γρ. **20** πλὴν τὰ ταχυδρομικὰ τέλη.

ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ "ΗΧΟΥΣ"

ΕΝΑ ΚΥΝΗΓΙ ΛΥΚΩΝ

(Συνέχ. ἰδ. 26 φυλλ.)

Τέλος, τὸ κρῦο τᾶσφουξε κ' ἓνα πρῶτ' ξυπνήσαμεν μὲ τριάντα ἑκατοστόμετρα χιόνι. Ἐπρόκειτο νὰ μὴ τὰφῆσωμεν νὰ λυώσῃ. Ἐτρεξα στὸν τηλεγράφον νὰ εἰδοποιήσω τὸν νέον Μουλέν. Τὸ κυνήγι ὠρίσθη διὰ τὴν ἐπιούσαν, δὲν ἔπρεπεν οὔτε λεπτὸ νὰ χάσῃ.

Ὁ φίλος Μονιὲ δὲν χωροῦσε στὰ ροῦχά του. Ἡ-θελεν ὅλα νὰ τὰ ἰδῇ μόνος του, νὰ μὴ ἀφήσῃ τίποτε εἰς τὴν τύχην, καὶ ἤρχιζα νὰ συμμερίζωμαι τὸν πυρετὸν του.

Τὸ χιόνι ἐκάλυπτε τὸ ἔδαφος ἀρκετὰ διὰ νὰ ἐπιτρέπῃ τὴν εὐκολὴν ἰχνηλασίαν τοῦ λύκου ἀλλὰ ὄχι καὶ ὑπερβολικὰ διὰ νὰ μᾶς κουράζῃ στὸν δρόμον· ὅλα ἦσαν κατ' εὐχὴν.

Εἶχεν ἀποφασισθῇ ὅτι θὰ ἐπιστρέψουν μετὰ τὸ κυνήγι εἰς Μαρτινί ὅπου θὰ προσεφέρετο λαμπρὸν δεῖπνον παρὰ τοῦ ἐνοικιαστοῦ τοῦ ξενοδοχείου Ἀντισέν εἰς τὸ πολυτελέστατον ἐστιατόριον τοῦ κατχ-

στήματος, τὸ ὅποιον ὁ ἰδιοκτήτης τοῦ Κύριος Σα-πιὲ προθύμως παρεχώρησεν εἰς τοὺς κυνηγούς τῶν λύκων. Αἱ προσκεκλημένοι κυρίαί θὰ μᾶς περιέμεναν ἐκεῖ καὶ μετὰ τὸ δεῖπνον μέγας χορὸς θὰ ἐκλείε τὴν ἑνδοξὸν ἐκείνην ἡμέραν. Ἐν τῷ μεταξύ ἡ κυρία Μονιὲ ἔβαζε ὅλα τῆς τὰ δυνατὰ διὰ τὸ γεῦμα, πρὸς τίμην τοῦ νεαροῦ Ὁκταβίου, τὸν ὅποιον περιμέναμεν μετὴν ἀμαξοστοιχείαν τῶν 6 καὶ 50.

Ἡ δεσποινὴς Μαρτίλδα, μαγευτικώτατα κτενισμένη καὶ θαυμασίως ὠραία μετὰ ἄσπρο της μάλλι-νον φόρεμα, ἐπηγαινοῦρχετο ἡσυχολημένη καὶ συχνὰ ἔβλεπε τὸ ρολόγι, γινομένη κατακόκκινη ἅμα τὴν παρετήρουν.

"Α! Θεέ μου, τηλεγράφημα ἀπὸ τὸ Ἐπερνέ!... Ταλαίπωρος μικρὰ, καὶ ἔγινε πιὸ ἄσπρη ἀπὸ τὸ φρέμα της.

"Συγγνώμην, λυποῦμαι· νονὰ ὑποφέρει περισσότερον· φθάνω αὐριον μὲ πρῶτην ἀμαξοστοιχείαν."

— Νάτα, δὲν τῶλεγα πῶς δὲν ἤαρτη, αὐτὸ τὸ χερουδαίμ! ἐφώνησεν ὁ κ. Μονιὲ ὁ ὅποιος δὲν κατῴρ-θωνε νὰ κρούσῃ τὴν χαρὰν του. Πρόφασις ἡ ἀσθένεια τῆς θείας!... Κ' ἐμεῖς δὲν θὰ τὸν περιμένομε.

— 'Αλλά, πατέρα...

— Δέν ἔχει ἀλλά... Καί ἂν ἀκόμα παρ'αδελφώ-
μεν ὅτι θά ἔλθῃ μέ τό τραῖνο, πού λέγει, δέν μπορεί
νᾶναι ἐδῶ πρὶν ἀπὸ τῆς 8 καί 13, ἐνῶ πρέπει νά ἴ-
μεθα ὅλοι εἰς τῆς 8 στήν καλύβα τοῦ Ματθαίου.
Δέν θά χαλάσω ἐγὼ τό κυνήγι μου γιὰ τὰ ὡμορφα
του μάτια.

"Α, ὅσο γι'αὐτό ὄχι, χίλιες φορές ὄχι!

— 'Αλλά ὅπως δήποτε, φίλε μου, ἂν ἔλθῃ;

— "Αν ἔλθῃ; τὸν κρατῆτε καί σᾶς παίξει τό
φλουτάκι του· αὐτό θά τὸν διασκεδάσῃ περισσότερο
ἀπὸ τό κυνήγι.

— "Αν ἀπατᾷσαι, πατέρα, ἂν ἤθελε νά σᾶς εὔρῃ,
θά τὸ κατωρθώσῃ;

— Βεβαιότατα. Θά σᾶς δώσω ὁδηγίαις θά περ-
πατήσῃ μιὰ ὥρα ὁλόγισια καί θά φθάσῃ στήν καλύ-
βα τοῦ Ματθαίου. Εἶναι καί τό μονοπάτι ἀπὸ τό
δάσος, πού κόπτει τὸν μισό τὸν δρόμο, μὰ μπορεί νά
χαθῇ κ' ἐκτὸς τοῦτου εἶναι ἐπικίνδυνον σ' αὐτὴν τὴν
ἐποχὴν δι' ὅσους δέν εἶναι ἀπὸ τὸν τόπο. "Ὡστε εἴ-
ναι περιττόν νά τοῦ τὸ πῆτε. Θά βάλω τό τουρέκι
καί ὅλην του τὴν ἐπισκευὴν μὲ τὰ φαγίττα.
"Ὅταν θά φθάσῃ ἐκεῖ θά τὰ εὔρῃ καί δέν θά ὑψί-
σωμε τό καρτέρι πρὶν ἀπ' τὴς θάμισι.

Αὐτό μπορῶ μόνον νά κάμω πρὸς χάριν του καί
εἶναι πολύ. Εἶμαι τόσον βέβαιος πού δέν θά'ρτῃ!...

Ἄ γέρο-Μονιέ ἠπατᾷτο· ὁ νεανίας ἤλθε καθὼς
τὸ εἶχεν ἀναγγεῖλῃ. Μόλις καθυπέβλεπεν τὰ σέβη του
εἰς τὴν Κυρίαν Μονιέ καί εἰς τὴν δεσποινίδα Ματ-
θιλδὴν καί ἐθεώρησε τὸν ἐκυτόν του ὑπόχρεον νά
ἀναχωρήσῃ χωρὶς χρονοτριβὴν πρὸς συνάντησιν τῶν
κυνηγῶν, οἱ ὅποιοι εἶχαν προηγηθῇ κατὰ μίαν ὥραν
καί τέταρτον. Ἦ νεῖκος τοῦ ἐδίδε τὰς ἀπαιτούμενας
ὁδηγίαις, ὅσον εἰμποροῦσε καλύτερα, περὶ τοῦ δρόμου
τὸν ὅποιον ἔπρεπε νάκολουθήσῃ, ἐνῶ ἡ μήτηρ τῆς τὸν
ἐστούμπανε μέ βουτυρωμένες φραγανιές καί μέ τζάι.

Ἄ Ὁκτάβιος, χορτάτος, πῆρε τὸν δρόμο. Ἦτο
εὖμορφο παλληκάρι μέ βλέμμα γλυκὺ καί ἐξυπνον,
μέ μέτωπον ρεμβώδες, μέ ζανθὰ μαλιὰ ξεπεταγμένα
πίσω, σὰν καλλιτέχνης, μέ χέρι ἀριστοκρατικόν, λε-
πτὸν καί ἄσπρο μέ τρόπους δειλοῦς ἀλλὰ ὄχι καί
ἀδεξιούς. Κομψότης φυσικὴ ἐπρόσθετεν εἰς τό σύνο-
λόν του ἐκτακτὸν θέλητρον. Ἀναμφιβόλως, ἡ δε-
σποινὴς Ματθιλδὴ ἦτο νέα μέ γοῦστο.

Ἄ Ὁκτάβιος ἐπεριπάτει ἀπὸ μισὴ ὥρα κ' ἐδῶ σέ
δρόμο κάτασπρο ἀπὸ τό χιόνι καί ὁ ὅποιος ἐφαίνετο
ἀκόμα πολὺ μακρὺς καί ὅμως οὔτε ἵχνος καλύβας τοῦ
Ματθαίου. Στὸ διάβολο! ἐπὶ τέλους θά φανῇ. Καί
ὁ νεανίας ἐπανελάμβανε τὸν δρόμον σκεπτόμενος
τὴν Ματθιλδὴν, σκεπτόμενος ἐπίσης τὸν πατέρα
τῆς· ἦτο πολὺ ἐξυπνος ὁ κ. Ὁκτάβιος· ἐνστικτικῶς
ἀντελαμβάνετο τὴν ἔχθραν τοῦ κ. Μονιέ καί διανοεῖ-
το ὅτι ἔπρεπε νά τὸν κερδίσῃ, τὸν τρομερόν αὐτόν

πατέρα, καί ὅτι δέν ἦτο εὐκολόν πρᾶγμα· ἐνθυ-
μεῖτο τὰς εἰρωνείας του, τὰς σχεδὸν σκληρὰς, περὶ
τῆς δειλίας του... Μὰ τί διάβολο, μήπως αὐτός ὁ
φονεὺς τῶν λύκων τὸν νομίζει ἀδρανῆ; Ἐνδεχό-
μενον!... Ἀλλὰ ἤλπιζε νά τὸν ἀποδείξῃ σ' αὐτό
τὸ κυνήγι εἰς τὸ ὅποιον θά εὔρισκετο εἰς τὸ πλευρό
του ὅτι εἶναι ὅσο καί ὁ ἴδιος γενναῖος. Μάλιστα ἤρ-
χετο στιγμή πού ἐπεθύμει νά διατρέξῃ ὁ κ. Μονιέ
κίνδυνον καί ἐφαντάζετο τὸν ἐκυτόν του μέ κίνδυνον
τῆς ἰδίας του ζωῆς νά τὸν σώζῃ· ἔ! τότε δέν θά τοῦ
ἀρνηθῇ τὴν φιλότιμν του Ματθιλδὴν... Καί ὁ ἐρω-
τευμένος μας περιπατῶν εἰς τὸ ξάστερό του ὄνειρο...
ζύπνησε ἔξαφνα ἐμπρὸς σ' ἓνα δάσος διὰ τὸ ὅποιον
αὐταὶ αἱ κυρίαι δέν τὸν εἶχαν ἀναφέρει... «Θά ἔ-
χασα τὸν δρόμο μου· μόνον αὐτό μ' ἔλειπε» καί βλέ-
πων τὸ ὠρολόγιόν του «ἐννιά καί δέκα! "Α! Θεέ
μου, Θεέ μου! δέν θά φθάσω ποτὲ ἐγκαίρως! καί
δέν βλέπω κανένα διὰ νά μὲ ὁδηγήσῃ...» Κατ' ἐκεί-
νην τὴν στιγμήν μικρὸς χωρικός ἐβγαίνει ἀπὸ τὸ
δάσος φορτωμένος ξυροβάλα.

«Φίλε μου, εἶπεν ὁ νέος, παγγίνω στήν καλύβα
τοῦ Ματθαίου, εἶμαι ἀκόμα πολὺ μακρὰν!»

Βλακῶδες μειδίσμα ἐκίνησε τὰ χεῖλη τοῦ μικροῦ
χωρικοῦ ὁ ὅποιος ἀπήντησε: «Ἰσως ναι, ἴσως ὄχι.»

— Πῶς; τί θέλεις νά πῇς;

— Θέλω νά πῶ πῶς ἔχει δυὸ δρόμους, ἐκεῖνος ὁ
φρενὺς πού ἄφησες ἐκεῖ κάτω καί τό μονοπάτι πού
εἶναι ἐκεῖ δὲν στοῦ δάσος,

— Ὁ κοντύτερος;

— Εἶναι τό μονοπάτι ἀπὸ τό ὅποιο θά φθάσῃς
στόν μεγάλο τὸν κρημνὸν· δέν εἶναι εὐκολὸς ὁ κατε-
βασιμὸς, μὰ μιὰ φορὰ κάτω δέν θά εἰσαι μακρὺν
ἀπὸ τὴν καλύβα· καί γιὰ ὅλα αὐτὰ ἐνὰ τέταρτον
τῆς ὥρας φθάνει, ἐνῶ ἂν πᾶς ἀπὸ τὸν δρόμο θά
χρειαστῇς τοὐλάχιστον μισὴ ὥρα.

— «Εὐχαριστῶ, παλληκάρι μου», εἶπεν ὁ Ὁκτά-
βιος καί τὸν ἔδωσε ἓνα ἀσχημένον νόμισμα· ἔπειτα
ἐβυθίσθη στοῦ δάσος καί ἐφθασε μέ μεγάλαν βήματα
στοῦ μονοπάτι, εὐτυχῶς διότι θά προφθάσῃ. Ἐξαφνα
ἀκούει πῶς τὸν φωνάζουν· γυρίζει καί βλέπει τὸν
μικρόν ὁ ὅποιος τοῦ φώναζε ἀπὸ μακρὺν «Κύριε!
Κύριε!...

— Τί τρέχει; μήπως πῆρα λάθος δρόμο;

— Ὁχι, ὄχι! Ἀλλὰ πρόσεξε καλὰ τὸ κλαδί τῆς
φουντουκίας στὰ δεξιὰ πρὶν νά φθάσῃς στόν κρημνόν!

— Καλὰ, εὐχαριστῶ...» καί ὁ νέος ἐπανέλαβε
τὸν δρόμον του διανοούμενος: Τὸ κλαδί τῆς φουν-
τουκίας τί θέλει νά πῇ τάχα μέ τό κλαδί του; Θά
τὸ διοῦμε βέβαια...

Ἐβιάδιζε μέ ἐκτακτὸν ταχύτητα. Σέ λίγο διέ-
κρινε τὸν περίφημον κρημνόν ὁ ὅποιος τοῦ ἐφάνη
κάθετος.

Ἀπραγματικῶς δέν θά εἶναι εὐκολὸς ὁ κατεβα-
σιμὸς. Ὅπως ὅπως φθάνω εἰς τὸν πρὸς ὃν ὄρον καί

δὲν εἶναι δυάρεστον. Τί σκυλίστικο δρόμο ἔκαμα, εἶπε σφογγίζων τὸν ἵδρω του. Ἄ! ἡ ταλαίπωρός μου θεία ἂν με ἐβλεπεν... ἂν ἤξευρε ὅτι πηγαίνω νὰ κυνηγήσω λύκους... θὰ ἦτο ἱκανὴ νὰ πάρῃ ἀπὸ κακὸ μᾶτι τὸν κ. Μονιέ... Νὰ τὸ κλαδὶ τῆς φουντουκιάς. Δὲν τῷστησαν ἐκεῖ χωρὶς αἰτία. Τί νὰ σημαίνει ἀρὰ γει... Βεβαίως τὸ μονοπάτι τοῦ κρημνοῦ, θὰ...»

Δὲν πρόβηκε ν' ἀποτελειώσῃ τὴν σκέψιν του. Ἡ γῆ ἄνοιγε κατ' ἀπὸ τὰ πόδια του καὶ ὁ δυστυχὴς ἔπεσε σ' ἓνα λάκκο δέκα ποδῶν βάθους. Γιά μιὰ στιγμή ἔμεινεν σὰν χαμένος ἀπὸ τὸ πέσιμό του, ἔπειτα συνερχόμενος ἐβεβαίωθῃ ὅτι δὲν ἔσπασε κανένα τοῦ μέρους. Ὅχι, δὲν ἔπαθε τίποτε, τὸ ἡνόησε μὲ στεναγμὸν ἀνακουρίσεως. Τώρα ἐπρόκειτο νὰ ἐβγῇ ἀπὸ αὐτὴν τὴν τρύπα!...

Τὸ ἐσωτερικὸν τοῦ λάκκου ἦτο φαρδύτερον πρὸς τὰ κάτω καὶ εἶχε πλάτος δύο μέτρων καὶ μῆκος τριῶν. Ἀδύνατον νὰ ἀναβῇ καὶ νὰ φθάσῃ ἕως εἰς τὸ ἄνοιγμα, τὸ ὅποιον, ὅσο μπορούσε νὰ ἰδῇ στὸ σκότος, τοῦ ἐφάνετο σκαπασμένον μὲ κινητὰ σκινίδια. Δὲν μπορούσε πλέον νὰ ἀμφιβάλλῃ: εἶχε πέσει εἰς παγίδα λύκων. εὐτυχῶς ἀκατοίχητον πρὸς τὸ παρὸν, ἀλλὰ ἡ ὁποία ἀπὸ στιγμήν εἰς στιγμήν ἡμποροῦσε νὰ δεχθῇ κανένα τῆς πελάτης. Πιρὸς διέτρεξε ὅλον τοῦ τὸ σώμα καὶ ἀνεκδιήγητος ἀγωνία τὸν κατέλαβε. Σ' ἓνα δευτερόλεπτον ὁ βίος του ὁ τὸσον ἡσυχος, ὁ τὸσον εὐτυχὴς πέρασε ἀπὸ ἐμπρὸς του, ἡ Μιτθίλδε, ἡ θεία του, ἡ εὐτυχία τὴν ὁποίαν περιέμενε ὅλα κατέρεον ἐκεῖ σ' αὐτὴν τὴν τρύπαν, εἰς τὴν ὁποίαν θὰ εὗρισκεν ἴσως τρομερὸν θάνατον... Αὐτὴ ἡ ἰδέα τὸν ξετρέλανε καὶ ἄρχισε νὰ ξεφωνίζει μ' ὅλα του τὰ δυνατὰ εἰς βοήθειαν. Ἀλλοίμονον! κανεὶς δὲν ἀπεκρίθη. Ἐξαντληθεὶς, ἐγονάτισε καὶ ἐψιθύρισε «Θεέ μου! Οἰκτιρέ με! ἔμπνευσέ με στὸν κίνδυνον αὐτόν πού με ἀπειλεῖ!... Μὴ μ' ἀφήσῃς νὰ τρελλαθῶ ἀπὸ τὸν τρόμον!... Ἄν εἶχα τοῦλάχιστον ἓνα ὄπλον... Ὅσο κ' ἂν σκαλιχθῶ τίποτε, οὔτε ἓνα μαχαίρι... Τίποτε ἄλλο ἀπὸ τὸ ὀκαθίνο μου... Τὸ ὀκαθίνο μου!...»

Ἐσηκώθη ὡς νὰ τὸν ἐκίνησεν ἐλατήριον καὶ ἔπιασε τὸ κεφάλι του μὲ τὰ δύο του χεῖρα. «Ἐμπρὸς λοιπόν, σὰν νὰ θυμοῦμαι... Ναι, τὸ διάδασα, τὸ διάδασα... εἶμαι βέβαιος... μὲ φαίνεται νὰ βλέπω ἀκόμα τὸ βιβλίον...»

«Ἐ! σὰν τῶλεγα πῶς δὲν θάρρη αὐτὴ ἡ κοκορίσις!...

—Ἐλα δά, γέρο-Μονιέ, χάρισέ του ἀκόμα ἓνα τέταρτο! κ' ἐμεῖς, σύντροφοι ἄς κερδίσωμεν τὸν χαμένο κειρό.»

Ἀκριβῶς ἤρχετο ὁ ἀρχηγὸς τῶν χωρικῶν διὰ τὴν ἀναγγεῖλη ὅτι σήκωσαν ἓνα λύκο καὶ μιὰ λύκαινα· ἡ

χαρὰ ἦτο γενική, διότι ὅλοι ἤξεύραμεν ὅτι ὅταν ὁ χονδραδᾶς, ἔτσι εἶχαν ἐπωνομάσει τὸν γέρο χωρικόν, ἀναγγέλλει μιὰ θηλυκὴ τὸ πρᾶγμα ἦτο σπουδαῖον καὶ βέβαιον.

«Ὅλα ἦσαν ἑτοιμα καὶ δὲν μᾶς ἔμεινε παρὰ νὰ ἀποφασισθῇ τὸ πῶς θὰ ἀρχίσῃ ἡ ἐπίθεσις.

Ὁ Μονιέ, μὲ τὴν ἐκτακτόν του πείραν, ὑπέδειξεν εἰς τὸν καθένα τὴν θέσιν του· εἵμεθα τὸ ὅλον ὁκτώ τουφέκια, ἀλλὰ καλὰ, καὶ εἴκοσι τρεῖς χωρικοί. Πέντε ἐξ αὐτῶν ὠπλίσθησαν μὲ ρεβόλβερ καὶ οἱ ἐπίλοιποι μὲ πυροτεχνήματα καὶ τριπλὲς τράκες· ὅλοι τῶν εἶχαν χονδρὲς ματσούκες μὲ σίδερο στὴν ἄκρη.

Μετ' ὀλίγον ὁ καθεὶς κατέλαβε τὴν θέσιν του. Νὰ ὁμολογήσω τὴν ἀλήθειαν; ἡ καρδία μου ἔπαλλεν ὀρυκτικὰ καὶ ἐσυλλογιζόμην ἂν θὰ ἰδῶ τὸν λύκον κ' ἂν θὰ κατωρθώσω νὰ τρεβήξω.

(Ἔπεται τὸ τέλος.)

Ἀλληλογραφία.

Μάχισαν ἐνταῦθα. — Ἡ μᾶρισά σας πολὺ καλόγχαμμένη ἀλλὰ εἰμπορούσκατε νὰ τὰ πῆτε καὶ μὲ λίγα λόγια τὰ ἴδια πράγματα.

κ. Μ. Σ. Ἀντιγόνην. — Ἡ «Ἠχώ» περιμένει τὴν ἐκπλήρωσιν τῆς ὑποσχέσεώς σας.

Ἐξεδόθησαν

ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ
ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΘΕΑΤΡΟΝ

—ο—

Μονόλογοι, Διάλογοι καὶ Δραμάτια.

(Δε' ἑορτὰς Σχολείων καὶ Οἰκογενειῶν).

Τιμᾶται δραχ. 2

(Διὰ τὸ ἐξωτερικὸν φρ. χρ. 2.)

Ἀπειθυνθέν: Πρὸς τὸν κ. Ν.Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΝ
ἐκδότην καὶ διευθυντὴν τῆς «Διαπλάσεως τῶν Παίδων»
ὁδὸς Αἰδίου 119, εἰς Ἀθήνας.

ΑΓΓΕΛΟΥ ΣΗΜΗΡΙΩΤΗ

ΤΑ

ΘΑΝΑΣΙΜΑ

